

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kunskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Pr. 15.

Den 1ste Maj 1891.

40de Aargang.

Joseph Smith en sand Profet.

Foredrag af Eldste Andrew Jenson, holdt i Salt Lake City
den 16de Januar 1891.

Indledning.

Jeg vil vælge til min Tekst nogle faa Ord, som Profeten Moses talte til Israels Born, medens de vandrede i den arabiske Ørken:

„Den Profet, som formaster sig til at tale et Ord i mit Navn, som jeg ikke har befalet ham at tale, eller den, som taler i andre Guders Navn, den Profet skal ds. Og om Du siger i dit hjærté: Hvorledes kunne vi kende det Ord, som Herren ikke har talet? Naar Profeten taler i Herrens Navn, og det Ord sker ikke, og det kommer ikke, da er det et Ord, som Herren ikke har talet; den Profet har talet det i Formastelse; Du skal ikke grue for ham.“ (5. Mos. 18, 20—22).

Skriftstedet, som jeg har læst, kan med Rette betragtes som en Nøgle, hvormed man kan kende en sand Profet fra en falsk. Meningen af Ordet Profet, ifølge de bedste engelske Ordbøger, er: „En, som profeterer; En, som for-

udsiger tilkommende Begivenheder; en Sér.“ Fra dette Synspunkt vil jeg stride til at undersøge den Paastand, som de Sidste-Dages Hellige gjøre med Hensyn til Joseph Smith, hvem de kalder det nittende Aarhundredes store Profet. Vi paastaa, at han besogtes af hellige Væsener, som gjengav til ham Fylden af Jesu Kristi Evangelium, med Myndighed til at administrere jammes Ordinanser; at han modtog fra Engelen Moroni visse Guldklader, der havde ligget skjulte i Jordene i over fjorten hundrede Aar, samtidt at han oversatte Indskriften, der fundtes paa disse Blader, i det engelske Sprog formedelst Guds Gave og Kraft, hvilket havde Fremkomsten af Mormons Bog til Folge. Vi paastaa endvidere, at han paanth organiserede Kristi Kirke paa Jordene, og at han ved direkte Abenbaring fra Gud erholdt Love og Befalinger til at ordne og styre Kirkens Affører, i Overensstemmelse med det

oprindelige Mønster, som var givet af Jesus og hans Apostle for atten hundrede Aar siden. Vi paastaa ligeledes, at det er af største Nødvendighed for alle Mennesker, som søger evig Frelse, at vide, enten disse Ting ere sande eller ikke. Dersom Joseph Smith var den, han udgav sig for at være, nemlig en sand Guds Profet, kan Ingen forkaste hans Vidnesbyrd uden at blive fordomt; men derimod, om han var en Bedrager, eller en falsk Profet, kunne vi forkaste ham uden Frygt for guddommelig Straf; thi Fordommelsen vil da ramme den, som vover at tale formæstelig i Herrens Navn. I dette Foredrag har jeg til Hensigt at indskrække mig til Josephs profetiske og inspirerede Øtringer, og bevise sammes Opførsel, hovedsagelig fra et historisk Standpunkt.

Josephs første Syn.

En af de første Erklæringer, som Joseph Smith gjorde, da han kun var en Dreng mellem fjorten og femten Aar gammel, var denne, at hele den saakaldte Kristenhed var faret vild, og at Kristi Kirke ikke fandtes paa Jorden. Hvilk en overraskende Erklæring! Kan man forestille sig en Øring mere omfattende og betydningsfuld? Var det noget besynderligt, naar man betrakter Sagen fra et vist Standpunkt, at Prædikanterne af de forskjellige Trossbekjendelser i det Nabolog, hvor den unge Mand boede, forargedes paa ham og straks udraabte ham for en Bedrager og Forfører? Han — en Dreng, som var saa at sige aldeles uvidende om, hvad der fandtes i Verden, naar undtages det lille Nabolog i Vermont, hvor han var født, samt Bildmarkerne i den vestlige Del af New-York Stat, hvor han boede hos sine Forældre; — en Dreng, der vistnok ikke var personlig bekjendt med en eneste af Datidens

Teologer, og havde muligvis aldri sat sin Hod indenfor noget Universitets Dør; en Dreng, der næppe havde undersøgt nogen enkelt Sects Trossbekjendelser eller Lære, langt mindre kunde have Kunskab om dem alle; en Yngling, som aldrig havde været hinsides Atlanterhavet for at kunne stiftte Bekjendtskab med Europas store Lærdom — med dets Tusinder af Teologer, Universiteter og Uddannelsesanstalter. Hvad vidste han med Hensyn til de mange forskjellige Trossbekjendelser og Kirkesamfund, som den gamle og nye Verdens Missioner af Kristne hyldede, for saaledes at kunne affige Forkastelsesdom over dem alle. Selv den store Reformatør Morten Luther, med sin store Lærdom og sit grundige Kunsthed til den romersk-katolske Tro, fældede ikke nogen saadan Dom som denne. Han erklærede ikke, at den katolske Kirke var forkastet som et Hele, og at den slet ikke var Kristi Kirke. Nej, aldeles ikke; Luther stred kun mod ubibelske Lærdomme og Sakramenter, som havde indsneget sig i Kirken, og ønskede simpelthen at reformere samme — rense den og befri den fra falske Lærdomme og uguadelige Handlinger. Joseph Smith derimod — uden at være i Besiddelse af mere Kunskab angaaende Verdens Religionssystemer, end hvad hans Bekjendtskab med de forskjellige religiøse Prædikanter i hans egen Hjemstavn havde givet ham — erklærede uden videre, at de alle var falske. Hvorfra havde han hentet sin Kunskab for at kunne affige sin Forkastelsesdom over hele Nutidens Kristenhed? Hans Forklaring er simpel, ligestremt og letfattelig. Han berettede paa sin egen naturlige Maade, hvorledes han, efter at have besøgt de forskjellige Øpvoelkelsesforsamlinger uden derved at kunne komme til noget Resultat om,

hvilkens af Sekterne han skulde forene sig med, gik ud i Skoven for at bede til Herren om den Wisdom, som Apostelen Jakob lovere alle troende Sandheds-søgere. Folgen blev et Angreb af Mørkhedens Magt, der truede ham med pludselig Tilintetgjørelse; dernæst et Lys højt oppe i Luften, der daledede gradvis ned over ham; derefter et Shn af to herlige Væsener, staaende over ham i Luften, af hvem den ene tiltalte ham, idet han pegede paa den anden, sigende: „Denne er min elskelige Son, hør ham.“ Saaledes introducerede Gud, vor himmelske Fader, sin enbaarne Son, Jesus Kristus, for Joseph Smith, den bedende Engling, og det blev fortalt ved Forloserens egen Mund, at alle daværende religiose Sekter og Partier vare afvegne fra den sande Lære, at deres Trosbefjendelse var en Vedershyggelighed for hans Navn, at de læste Mennefæbuds i Stedet for den sande Lære, og at de havde Gudsfrigtigheds Skin, men fornægtede dens Kraft; at han (Joseph) ikke skulde slutte sig til nogen af Sekterne, men at den sande Lære i Fremtiden skulde blive ham aabenbaret.

Dette var altsaa Josephs Autoritet. Jesus Kristus selv, Verdens Frelser, Guds Son; han, der blev korsfæstet paa Golgatha, men som opstod i Triumph fra Graven; han, den kristne Kirkens Grundlægger, Opretter, Hoved og Præsident, forklarer Verdens Tilstand til Joseph Smith. Dersom der findes Nogen i Himmelnen eller paa Jorden, som har Ret til at sige, hvad sand Kristenhed bestaar af, og hvad der er forkasteligt, har Kristus selv som Kirkens Grundlægger viselig denne Ret. Med en saadan Autoritet nærede Joseph Smith ingen Frugt for, at hans Erklæring skulde møde med heldig Modsigelse. Der er kun et Spørgsmaal, som kan opstaa i Forbindelse hermed, og det er:

Var det, som Englingen sagde, Sandhed? Havde han virkelig en Samtale med Jesus Kristus, eller var det Hele Fantasi, eller Frugterne af en stark Indbildningskraft foraarsaget ved en forvirret Hjérne? Dette er, hvad vi ønske nærmere at undersøge. Forst vil jeg anfore Profetens eget Vidnesbård angaaende dette sit første Shn. Han siger:

„Det har ofte bragt mig til alvorligt at overveje, baade den Gang og siden, hvor forunderligt det var, at en simpel Dreng paa lidt over fjorten Mars Alder, og som tillige var nødsaget til at erhverve sig et farveligt Udkomme ved sit daglige Arbejde, skulde anses for vigtig nok til at hændrage de Stores Opmærksomhed paa sig i Datidens mest populære Sekter, og skabe i dem den sterkeste Forfolgelses- og Modstands-aand. Men enten det var forunderligt eller ikke, saa var det dog saaledes, og det foraarsagede mig ofte stor Sorg; thi jeg vidste, at hvad der end kunde indvendes, havde jeg dog havt et Shn. Jeg har siden tankt, at jeg folte lige som Paulus, da han forsvarede sig for Kong Agrippa, og fortalte om det Shn, han havde, da han saa et Lys og hørte en Røst, men der var ikun Faa, som troede ham; Nogle sagde, at han talede Usandhed, Andre, at han var gal, og blev derfor haanet og bespottet; men alt dette tilintetgjorde ikke Virkeligheden af hans Shn. Han havde seet et Shn, han vidste han havde, og al Forfolgelse under Himmelnen kunde ikke forandre det, og om end de vilde forfolge ham til Døden, vidste han dog, og vilde vide til sit sidste Øjeblik, at han havde baade seet et Lys og hørt en Røst tale til ham, og den hele Verden kunde ikke saa ham til at tanke eller tro anderledes.

Saaledes var det ogsaa med mig, jeg havde virkelig seet et Lys, og midt

i det Lys to Personer, og de eller en af dem talede virkelig til mig; og omendskjøndt jeg blev havet og forfulgt, fordi jeg sagde, at jeg havde seet et Syn, var det ikke destomindre sandt, og medens de haddede og forfulgte mig, samt talede allehaande ondt imod mig uforstldt, fordi jeg sagde det, folte jeg mig drevet til at sige i mit Hjerte: hvilket forfølges jeg, fordi jeg fortæller Sandheden? Jeg har virkelig seet et Syn, og hvo er jeg, at jeg kan imodsta Gud. Eller tænker Menneskene at faa mig til at nægte det, jeg virkelig har seet? thi jeg havde seet et Syn; jeg vidste det, og jeg vidste tillige, at Gud var vidende derom, hvilket jeg ikke kunde nægte, ejheller turde jeg gjøre det. Fdetmindste vidste jeg, at dersom jeg gjorde det, vilde jeg forsynde mig imod Gud, og komme under Fordommeelse."

Siden Joseph havde dette Syn, har Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Heligheds Eldster vandret Kloden rundt; de have besøgt alle de saakaldte kristne Nationer paa Jorden; de have grundigt undersøgt de forskellige Sektors Trosvitjendes og Organisationer, i alle Lande og Zoner, og ere derved komne til den uvilsaarlige Slutning, at Kristi sande Kirke sandtes ikke paa Jorden, da Joseph uttalte sin Forkastelsesdom, og at den ikke eksisterer paa vor Klode for nærværende udenfor den Kirke, som Joseph Smith oprettede under Forloserens egen Bejsledning og med Fuldmagt fra ham.

Engelens Ord.

Den 22de September 1823 blev Joseph Smith besøgt af en Guds Engel paa Hojen Cumorah, beliggende i den vestlige Del af Staten New York. Ved denne Lejlighed blev det Joseph forundt at bestue de Blader, som fire

Nar senere var ham overlevere, og fra hvilke han oversatte Mormons Bog. Medens han stod paa denne historiske Høj, ved Siden af Engelen, hvis Navn var Moroni, modtog han megen Lærdom og Undervisning, og blandt andet blev det ham fortalt, at naar Tiden kom, at han skulle frembringe Mormons Bog, vilde de Onde soge at esterstræbe hans Liv. Engelen siger:

„De ville udsprede Løgn for at skade dit Rygte, og de ville søge at beroeve Dig Livet; men husk dette, at dersom Du er trofast og herefter vedbliver at holde Herrens Bud, da skal Du blive bevaret og bringe disse Ting for Dagen; thi han vil i rette Tid give Dig Besfaling til at komme og tage dem. Naar de ere oversatte, vil Herren give det hellige Prestedømme til Nogle, og de skulle begynde at forkynde mit Evangelium og dobe med Vand, og derefter skulle de have Magt til at give den Helligaand ved H enders Paalægelse. Da vil Forfølgelsen rase mere og mere, thi Menneskenes Ondskab skal aabenbares, og de, som ikke ere byggede paa Klippen, skulle søge at tilintetgjøre Kirken, men den vil vokse, jo mere man strider imod den, og udbrede sig videre.“ Engelen sagde ogsaa, hentydende til Joseph personlig: „Dit Navn skal blive bekjendt iblandt alle Nationer; thi den Gjerning, som Herren vil udrette ved Dig, skal bringe de Retsf rdige til at glæde sig og de Ugudelige til at synse af Brede; af hine skal det holdes i Ere og af disse bespottes.“ (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 11.)

Disse profetiske Udtalelser ere blevne saa bogstavelig opfyldte, at ingen nærmere Forklaring herom er nødvendig. Dersom de her giengivne Forudsigelser var Josephs egne Formodninger og ingen Guds Engel var forbunden dermed, var det da ikke bejynderligt, at

ethvert Ord skalde vise sig at være sandt?

Trængsler forudsagte.

I 1831 blev de Hellige befalede at samle sig i Jackson County, Missouri, hvilken Landsdel blev udpeget som de Helliges Arveland samt det bestemte Sted, hvor de skalde bygge den store Stad, det nye Jerusalem, hvorom de fordoms Hellige havde sunget, bedet og jublet saa meget. Joseph Smith var netop ankommen til dette gode Land tilligemed et Antal af sine Trofæller, da en Åabenbaring, indeholdende nogle mærkværdige Forudsigelser, blev given den 1ste August 1831. Herren siger: „Giv mig, o Gudstæ af min Kirke, lytter til mine Ord, og lærer af mig, hvad jeg vil angaaende Eder, saa og angaaende dette Land, til hvilket jeg har sendt Eder. Thi sandelig siger jeg Eder: Belsignet er den, der holder mine Bud og Besalinger, baade i Liv og Død; og den, der er tro i Trængsel, faar en større Bon i Himmeriges Rige. I kunne ikke nu for Tiden med Eders naturlige Øjne se Guds Hensigt angaaende de Ting, der skulle komme herefter, og den Herlighed, der skal følge efter megen Trængsel. Thi efter megen Trængsel kommer Belsignelsen. Derfor skal Dagen komme, da I skulle krones med megen Herlighed; Timen er ikke kommen endnu, men er nær. Thukommer dette, som jeg siger Eder forud, at I kunne legge det paa Hjærte og tage imod det, der skal følge efter.“ (Pagtens Bog, Side 94.)

Hør er Anledning for dyb Eftersanke. Havde Joseph Smith været en Bedrager og forsøgt at udføre en Plan til sin egen personlige Fordel, eller havde han været ørgjerrig og tragtet efter Menneskenes Gunst for at opnåa Berømmelse og Hyldest, kunde Noget

da have været mere uformuftigt end at forudsige Trængsler, naar ingen saadanne vare i Sigte? Dersom en Spekulant skalde have gjort Forsøg paa at gjennemfore det samme, som Joseph Smith ved omtalte Lejlighed var i Færd med at gjøre — nemlig grundlægge en Koloni for sine Efterfølgere i en af de skønneste Egne indenfor de Forenede Staters Grænser, vilde han da ikke i glødende Farver have omtalt de mange naturlige Fordele, som Landet frembød, og skildret de lovende Udsigter, samt forudsagt Lykke og Velstand i Stedet for Trængsler og Forfolgelser? Jo, visselig. Men Joseph talte, som han blev diktet af Herren, og hans egne Ønsker eller Ørgjerrighed, hvis han besjæledes af saadanne, havde intet med Sagen at gjøre. Og lad os nu undersøge, om Profetien eller Åabenbaringen er blevet opfyldt eller ikke. Ingen, som er bekjendt med Kirkens Historie, vil for et Øjeblik nægte, at de Hellige siden den Tid have været underkastede store Trængsler. I mindre end tre Åar, efter at Åabenbaringen var given, blev de Hellige drevne fra deres Hjem i Jackson County. Tre Åar senere nødtes de til at forlade deres Ejendomme i Clay County, og to Åar derefter blevde de, efter Guvernør Lilburn W. Boggs Udryddelsesordre, jagede foran Vajonetspidserne ud af Staten Missouri. Syv Åar efter deres Uddrivelse af nævnte Stat drev en ugudelig Bobel — efter først at have dræbt Profeten og Patriarken i koldt Blod i Carthage Fængsel — de Hellige bort fra deres smukke Stat Nauvoo ud i Ørkenen, der den Gang var fuld af blodtørstige Indianere. Ja, endog efter Ankommen til Slippebjergenes Dale have vi været underkastede de groveste Forfolgelser og Forurettelser. Dersom alt dette ikke betyder „megen

Trængsel", kunne vi spørge: Hvad betyder det?

Nationernes Indsamling.

I en Abenbaring, given ved Joseph Smith i Kirtland, Ohio, den 11te September 1831, finde vi følgende Forudsigelse:

"Thi se, jeg siger Eder, at Zion skal blomstre, og Herrens Hærighed skal være over den, og den skal være et Banner for Folkene, og der skal komme til den fra hver Nation under himmen. (Pagtens Bog, Side 112.)

De mange forskjellige Nationaliteter, som ere repræsenterede i Utah Territorium for Nærværende, er et afgjørende Bevis for denne mærkværdige Profeties Opfyldelse, som blev udtalt paa en Tid, da Kirken kun bestod af nogle saa fulgte Medlemmer, og Eldsterne havde blot begyndt deres Prædiken i nogle af de Forenede Stater.

Abenbaring om Krig.

Den 25de December 1832 modtog Joseph Smith en mærkværdig Abenbaring i Henseende til Krig, af hvilken jeg vil læse følgende Uddrag:

"Sandelig, saa siger Herren, angaaende de Krigs, der om kort Tid ville finde Sted, begyndende med Oprør i Syd Carolina, som tilsidst ville ende med mange Sjæles Død og Forærvelse. Dagen vil komme, da Krig vil blive udøst over alle Nationer, begyndende paa det Sted; thi se, de sydlige Stater skulle stille sig fra de nordlige Stater, og de sydlige Stater ville paakalde andre Nationer, især Storbritannien, som det kaldes, hvilket atter vil paakalde andre Nationer for at kunne forsvarer sig imod andre Magter; og saaledes skal Krig blive udøst over alle Folk." (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 71.)

I en Skrivelse, som Joseph Smith nogle Dage senere sendte til Hr. N. C. Seaton, Redaktør af et Blad, der udgaves i Rochester, New York, siger han:

"Seg er rede til at sige, med Myn-dighed fra Jesus Kristus, at ikke mange Aar skulle hengaa, før de Forenede Stater skulle fremvise en saadan Scene af Blodsudghedelse, som der ikke vil findes Mage til i vor Nations Historie." (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 72.)

Seg vil henthæde til endnu en Profeti angaaende samme Enne, som Joseph Smith udtalte i Carthage, Illinois, to Dage forend han led Marthyrsdøden. Flere Officerer, tilhørende Tropperne, som den Gang laa indkvarterede i Carthage, samt andre Personer, der vare nysgjerrige efter at tale med Joseph, besøgte ham paa hans Bærelse. Joseph spurgt dem, om der var noget i hans Udspring, der antydede, at han var den slette Person, som hans Fjender udraabte ham for at være. Svaret lod: "Nej, Deres Udspringe synes at angive ganske det modsatte, General Smith; men vi kunne ikke se, hvad der bor i Deres hjerte, ej heller kunne vi sige, hvad Deres Hensigter er." Hertil svarede Joseph: "Fuldkommen sandt, mine Herrer, I kunne ikke se, hvad der bor i mit hjerte, og ere dersor ikke i Stand til at bedømme mig eller mine Hensigter; men jeg kan se, hvad der bor i Eders Hjørter og vil sige Eder, hvad jeg ser. Jeg kan se, at I torster efter Blod, og intet uden mit Blod vil tilfredsstille Eder. Det er ikke for nogen som helst Forbrydelse, at jeg og mine Brødre saaledes vedvarende bliver fulgte og plagede af vores Fjender, men der er andre Grunde, og nogle af disse har jeg allerede omtalt, for saa vidt mig selv angaa; og estersom I og Folket torster efter Blod, profeterer jeg i Herrens Navn, at I skulle leve og se

saadan Blodsudgådelse og Hammer i Eders eget Land, at Ær skulle blive fuldkommen tilfredsstillede. Eders Sjæle skulle blive tilstrækkelig nættede med Blod, og mange af Eder, som nu ere tilstede, skulle faa Lejlighed til at blive stillede for Kanonernes Munding, og dette endog fra Kilder, som Ær ikke forvente; og de, der ønske dette store Ønde over mig og mine Brødre, skulle blive opfyldte af Sorg og Bedrovelse paa Grund af de Nod- og Hammer-scener, der forestaa dem. De skulle joog ester Fred, men ikke kunne finde den. Mine Herrer, Ær ville finde, at hvad jeg har sagt Eder, er sandt." (Joseph Smiths Levnetsløb, Side 413.)

Den 17de December 1860, henved 28 Aar efter, at ovenstaende Åabenbaring om Krig blev given, begyndte dens Opfyldelse at finde Sted; thi paa nævnte Dag sammentraadte en Konvention i Charleston, Syd Carolina, hvilken efter tre Dages vigtige Forhandlinger udstedte den Erklæring, „at Foreningen, der hidtil har eksisteret mellem Syd Carolina og de andre Stater under Navn af Amerikas Forenede Stater, er oploft.“ Dette var Oprørets Begyndelse. Inden 1ste Februar 1861 havde seks andre Stater fulgt Syd Carolinas Eksempl og trukket sig ud fra Unionen, hvorpaa en ny Regering blev dannet under Navn af Amerikas confederate Stater. Ikke alene var Syd Karolina den første Stat til at begynde Oprøret, men og-

saa her, ligesom for at give Josephs Profeti en dobbelt Opfyldelse, blev det første Skud affyret fra et confederate Batteri mod Unionsflaget, der vajede over Fort Sumter, en Fæstning, beliggende ved Indsejlingen til Charlestons Havn. Dette fandt Sted den 12te April 1861.

Den ruinerende Borgerkrig, som paafulgte, er nu en historisk Begivenhed. Unionsstaternes Tab alene beløb sig, ifolge Profos-Generalens Beretning, til 280,397 Mænd, der enten blev dræbte straks paa Valpladsen eller siden døde af deres Saar eller blev Rov for frugtelige Sygdomme, som græsserede iblandt Tropperne, ikke at tælle de Tuisinder, som blevet Kroblinger eller lem-læstede for Livstid. Tabet paa Sydstaternes Side var omtrent ligeaa stort. Visselig blev Joseph Smiths Profeti opfylst. Aldrig havde de Forenede Stater været Skuepladsen for en saa frugtlig Blodsudgådelsescene. Tabet i Revolutionskrigen, i Krigene i 1812 og i Krigene med Meksico i 1846 var kun Ubetrydeligheder, sammenlignet med denne sidste og frugtlige Borgerkrig, hvis Nædselscener saa tydelig forudsagdes af Profeten Joseph Smith. Denne Forudsigelse alene og dens bogstavelige Opfyldelse burde i og for sig selv være tilstrækkelig til at overbevise enhver oprigtig Mand og Kvinde, som grundigt vil undersøge Sagen, om at Joseph visselig var en levende Guds Profet.

(Fortsættes).

Tankesprog. Haabet er som himlen om Natten; der gives ikke den Krog saa mørk, hvor det spejdende Øje ikke ender med at finde en Stjerne.

— Hvor der ikke er Træng til at bringe Øfre for den Anden, er der heller ikke Kjærlighed.

Den 1ste Maj 1891.

"I skulle elske hverandre!"

„Kjærligheden er langmodig, er velvillig; Kjærligheden bærer ikke Nid; Kjærligheden bruger ikke Fremfusenhed, opblæses ikke; den gjør intet Uømmeligt, søger ikke sit Eget, forbitres ikke, bærer ikke Nag; glæder sig ikke over Uretfærdighed, men glæder sig ved Sandhed; fordrager Alt, tror Alt, haaber Alt, taaler Alt.“ Af disse Apostelens Ord lære vi, at Kjærlighed er et af Evangeliets nemste Principer. Det er saaledes af stor Vigtighed for alle Mennesker at blive bekjendte med den sande Kjærlighed, hvilken har sit Udspring fra den almægtige Gud gennem den Helligaands Inspiration. Vi, som Sidste-Dages Hellige, have annammet Kundstab'en om dette herlige Princip, og det er blevet bevist ved mange Bejligheder, at der findes større Kjærlighed blandt dette Folk, end vi kunne opdage i noget andet religiøst Samfund; dog er det ikke vor Mening at gjøre den Paastand, at vi ere saa fuldkomne i denne Henseende, som vi skulde ønske at være. Der gives mange Bejligheder, ved hvilke vi kunne udvise vor Kjærlighed, som muligvis forsommes. Vi kunne ikke udfinde nogen bedre Maade at bevise vor Kjærlighed til Gud, end netop ved at holde hans Bud, og vi kunne heller ikke paa en mere gavnlig Maade bevise, at vi elske vo're Medmennesker, end ved at lære dem Sandhedens Principer.

Jesus Kristus udtalte sig paa følgende Maade: „Elsker Eders Hjender, velsigner dem, som Eder forbande, gjører dem godt, som Eder hader, og beder for dem, som gjør Eder Skade, paa det I skulle vorde Eders Faders Børn, som er i Himmelene.“ Ifølge denne Udtalelse er det vor Pligt at elske alle Mennesker; vi have ingen Ret til at hader nogen af Guds Sonner og Døtre, nej, tvertimod er det vor Pligt at ahhjælpe deres Trang, naar vi se dem i Fattigdom, Nid, Elendighed, Morke og Uvidenhed, forsaavidt Gud har anbetroet os de nødvendige Midler, vidende, at den Almægtige ikke vil være tilfreds med os, om vi ikke udvælle en hjælpsom Haand. Der findes i Virkeligheden ingen større Nid, som Mennesker kunne udsættes for, end netop at være i Uvidenhed med deres Sjæles Frelse. Det er derfor vor Pligt, som have annammet Sandheden, at bevise for vo're Medmennesker at vi elske dem, ved at gjøre Alt, hvad der staar i vor Magt, for at undervise dem om Saligighørelsens Plan, og ved Herrens Bistand at lede dem fremad paa Vejen til Salighed og evigt Liv.

Kjærlighedsprincipet udspringer fra den guddommelige Kilde, og dersom vi gjøre Krav paa at være Guds Børn, maa vi ubetinget demonstrere denne Kjændsgjerning ved at bevise, at vi have Kjærlighed til vo're Medmennesker. Vi kunne ikke forvente, at Guds Kjærlighed skal dvæle i vo're Hjærter, hvis vi ikke elske hverandre. Apostelen Johannes skriver: „Dersom Nogen figer, jeg elsker Gud, og hader sin Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har seet, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har seet? Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal og elske sin Broder.“ Vi have mange Beviser i den hellige Skrift for Nødvendigheden af at elske alle Mennesker,

ja vor „Næste som os selv,” men det er ligesaa nødvendigt i dette som i alle andre Principer, at benytte Visdom og Dømmekraft; thi Verden er fuld af Falskhed, Hylleri, Begjørighed og Egennytte, og det er ingenlunde Guds Vilje, at vi skulle opholde Nogen i det Onde. Personer, som have de anførte Karaktertræk, ønske gjerne at tale om Kjærlighed, og ere snart tilbøjelige til at finde Fejl hos Andre, men Sandheden er, som Jesus siger: „De binde svare Byrder, vanskelige at bære, og lægge Menneskene dem paa Skuldrene; men selv ville de ikke røre dem med en Finger.“

Det er Herrens Vilje, at vi skulle gjøre godt mod alle Mennesker, „men mest mod Troens Egne.“ Dersom Guds Børn give deres Gaver til den Ørkesløse og Dovne, ville de derved kun opholde dem i deres Dovenstab og Uretsfærdighed, thi det er Guds Vilje, „at vi skulle arbejde i Stilhed og æde vort eget Brød.“ „Vi skulle under alle Livets Omvætslinger prøve vores Handlinger med disse gyldne Ord: „Derfor, Alt, hvad I ville, at Menneskene skulle gjøre mod Eder, det gører ogsaa mod dem; thi saadan er Loven og Profeterne.“ Forlang derfor aldrig Noget af Eders Brødre og Søstre, som I ikke selv ville være villige til at gjøre. Der er sikkerlig Anledning for Alle til at øve sig i Kjærlighed — i denne guddommelige Egenstab — thi „Kjærigheden gjør Næsten ikke Ondt; derfor er Kjærigheden Lovens Hylde.“ Vi funne rette Spørgsmålet til os selv: Har vi naært en saadan Fuldkommenhed i vor Kjærlighed, at Loven derved er blevet opfyldt? Hvis ikke — lad os stræbe fremad til dette Maal.“ Bliver Ingen Noget skyldige, uden dette, at elsker hverandre; thi hvo, som elsker den Anden, har opfyldt Loven.

Afsløsning og Beskikkelse.

Eldste A. G. Johnsen løses fra at virke i Stockholms Konference, og bestilles til at arbejde i Göteborgs Konference.

Eldste Jens P. Petersen løses, paa Grund af vedblivende daarligt Hælbred, fra at arbejde i Aarhus Konference med Tilladelse at rejse tilbage til sit Hjem i Zion.

Edward H. Anderson,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencemøder.

Konferencemøderne i Norrköping den 4de og 5te April 1891. Nærværende vare følgende Brødre fra Zion: Missionsspræsident Edw. H. Anderson, Konferencepræsident A. P. Renström, A.

B. Andersen, Præsident for Stockholms Konference, samt Eldsterne L. Dahlquist, O. N. Stohl, J. A. Beckstrand, O. Olson, N. Børgeesen, C. W. Olson, J. E. Johnson, A. G. Johnson,

O. R. Olson, A. Anderson og L. Gyllestrøm.

Lokalit var smagfuldt dekoreret, og et stort Antal Hellige og Fremmede var tilstede.

Lordag Aften Kl. 7.

Præsident Renstrøm bød Alle hellig velkommen og overlod Tiden til Grens-Forstanderne at afgive deres Beretninger. J. A. Beckstrand gav Beretning fra Norrköpings og Wingåkers Grene, O. Olson fra Trollhättans Gren, N. Borgeson fra Halmstads Gren, C. W. Olson fra Westerviks Gren, J. E. Johnsson fra Jönköpings Gren, og L. Dahlquist fra Göteborgs Gren, hvoraf fremgik, at 8 Personer vare døbte siden sidst afholdte Konference; at de Hellige ere flittige i Udforselsen af deres Pligter, og behjælpe-lige i Udbredelsen af Sandheden; at Førsamlinger blandt Fremmede ere vel besøgte, og at Udsigterne for Fremtiden ere lovende. Præsident Renstrøm stadsfæstede Missionærernes Beretninger angaaende Tilstanden i de forskjellige Grene, og udtalte sin Tilfredshed med den Fremgang, som Guds Værk har haft i Göteborgs Konference; han var glad ved, at Anledning nu var givet til at forhinde Evangeliets frelsende Budssab paa Steder, hvor dette ikke før har været prædiket.

Søndag Formiddag Kl. 10.

Præsident A. P. Andersen benyttede Tiden; han omtalte den Del af Joh. 3de Kapitel, som omhandler Jesu Svar til Nikodemus: „Uden Nogen bliver født paanh, kan han ikke se Guds Rige,” og „uden Nogen bliver født af Vand og Land, kan han ikke indkomme i Guds Rige,” og forklarede Maaden hvorpaa man kunde blive født paanh, samt gav tydelige Beviser for, at Be-

gravelsens Daab til Syndernes Forladelse er Fødselen af Vand, og Haands-paalæggelse af Herrens hemhndigede Ejendre er Fødselen af Land.

Estermiddag Kl. 2.

Kirkens Autoriteter blev foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bonner, og Missionærerne beskilkede til deres respektive Kirkekredse. Alle Forslag vedtages enstemmt.

Ældste L. Dahlquist omtalte, hvorledes Herrens Ejendre vare forfulgte i Fortiden, samt Kristi Kirkens Udryddelse fra Jordens i Apostlenes Dage. Bevidnede, at den Engel, som Alabenbarenen Johannes saa i sit Syn, har gjæstet Jordens, og gienbragt det evige Evangelium, samt at det Præstedømme, som Apostlene vare i Besiddelse af i fordums Dage, er gjengivet til Mænd i Kjødet i vor Tid.

Præsident Edw. H. Anderson sagde, at det var af stor Vigtighed for ethvert Menneske, som har sin Sjæls Frelse hjær, at udfinde, om Jesu Kristi Evangelium findes paa Jordens. Skaberens Hensigt med at give Menneskene en Tilværelse her i denne Provestand var, at de kunde blive prøvede, og senere, dersom de vare villige til at gjøre Herrens Vilje, at arve det evige Liv. Omtalte det Rige, som Profeten Daniel beskriver ved Udtydningen af Kong Nebukadnezars Drøm, at dets Uldseende skulde i Begyndelsen være lig „en Sten, som blev løsrevet fra Bjerget, og det ikke med Hænder,” hvilket henlyder til den Tid, da Gud skulde aabenbare sig og selv oprette et Rige, som ikke skulde overlades til noget andet Folk; det skulde knuse og tilintetgjøre alle andre Riger, men selv bestaa evindelig. Bar Bidneshyr om, at dette Rige er oprettet i disse Dage af Himmelens Gud, og at de Sidste-Dages

Helliges Missionærer ere Herrens Tjenere, udsendte med Fuldmagt til at forvalte dette Riges Ordinancer, samt at de ere ildædte med Myndighed til at indlemme Mænd og Kvinder i Guds Rige.

Aften Kl. 7.

Eldste D. N. Stohl sagde, at de Principer, som vi forkynde for vores Medmennesker, ikke ere udstuderede ved menneskelig Klogt eller Bisdom; de ere givne ved guddommelig Åabenbaring, og der findes intet Menneske, som kan modbevise vores Vordomme.

Præsident Renstrom omtalte Evangeliets første Principer og den sande Kirkes Organisation, samt hentydede til de forskjellige religiose Samfund og Maaden, hvorpaa de ere organiserede. Var et kraftigt Bidnesbryd om Sandheden af de Principer, som de Sidste Dages Hellige forkynde.

Præsident Edw. H. Anderson talte paa en meget hæderende Maade til Missionærerne og de Hellige, samt opmunstrede Enhver til at virke for Evangeliets Frende ester bedste Evne. Ligeledes opmunstrede han de Hellige til at opfylde deres Pligter, og forsikrede, at Herren vil velsigne Enhver, som vil adlyde hans Bud og overholde hans Love.

Konferencen sluttede til ubestemt Tid.

Mandag Formiddag agholdtes et Præstedomsmøde, i hvilket Missionærerne udtalte deres Tilfredshed med at virke som Sandhedens Budbærere, og Præsident Edw. H. Anderson gav værdifulde Raad og Formaninger til de Førsamlede.

C. W. Olson,
Skriver.

Konferencemoderne i Malmö den 11te og 12te April 1891. Nærvarende var følgende Brødre fra Zion: Missionspræsident Edw. H. Anderson, C. E. Thorstensen og J. A. Hellström fra Missionens Kontor, Konferencepræsident T. A. Halgrén, samt Eldsterne F. Lundberg, N. Nelson, Nils Nilsson, L. K. Pettersson, O. Jensen, P. Cronquist, J. Swenson, P. N. Behrson, A. Hansen og J. Rosenkrantz.

Lørdag Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Sang, og Bon af Eldste F. Lundberg.

Præsident Halgrén bod Missionærerne og de Hellige velkomne, og ønskede at Guds Land maatte blive udgydt i et rigt Maal til Nutte og Gavn for Enhver, som deltog i denne Konference.

Eldsterne O. Jensen, Nils Nilsson, L. K. Pettersson, P. N. Behrson, A. Hansen, N. Nelson, J. Swenson og Præsident Halgrén afgave Beretninger fra de forskjellige Grene, hvoraf fremgik, at et godt Arbejde var blevet udført gjennem Winterens Vob, og at 29 Personer havde forenet sig med Kirken ved Daab, samt at Udbigterne for Evangeliets videre Udbredelse varer lovende.

Den øvrige Del af Tiden blev benyttet af Eldsterne P. Cronquist og O. Jensen; de omtalte den Glæde og Tilfredshed, som er foreuet med Arbejdet i Herrens Tingaard — at bringe Sjæle til Sandhedens Erfjendelse.

Salmen Nr. 228 blev assungen. Takfugle af Eldste Nils Nilsson.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med Sang og Bon af Eldste A. Hansen.

Kirkens Autoriteter blev foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og

Bønner. Endvidere blev der forestaaet at opholde Eldste F. Lundberg som Præsident for Skåne Konference og Forstander fra Malmø Gren, Eldste P. N. Behrson som Forstander for Lund's Gren, Eldste F. Swenson som Forstander for Kristiansstads Gren, Eldste O. Jensen som Forstander for Karlskrona Gren og Eldste A. Hansen som Forstander for Helsingborgs Gren. Alle Forslag vedtages enstemmigt.

Eldste N. Nelson talte over Spørgsmålet: Hvad skal jeg gjøre for at arve det evige Liv? Hvilket han besvarede ved at citere Frelseriens Svar til den unge Mand og Petri Svar til den forsamlede Mængde paa Pintedagen, samt ved at fremholde flere Eksempler fra Apostlenes Gjerninger. Omtalte Nødvendigheden af sand Tro, Omvendelse og Daab til Syndernes Forladelse.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak sigelse af Eldste F. Swenson.

Esterm. Kl. 2.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Præsident Halgrén.

Eldste L. K. Pettersen omtalte det retmæssige Præstedommes Myndighed til at forvalte Guds Riges Ordinancer; han har Bidnesbryd om, at et saadant Præstedomme findes blandt de Sidste-Dages Hellige.

Eldste F. A. Hellstrøm sagde, at Vejen til Liv og Frelse er den samme i vor Tid, som den var i Kristi og Apostlenes Dage. Han opmuntrede Alle, som ønske at opnaa Salighed i Guds Rige, til at underkaste sig Herrens Besalinger, og „annamme Sandhedens Kjærlighed til deres Frelse.“

Eldste F. Lundberg sagde, at de Sidste-Dages Hellige adskille sig i deres Tro og Religion fra hele den kristne

Verden. Bevidnede, at Herrens Tjenere nu ere udsendte for at prædile Evangeliet, som et Bidnesbryd til alle Folk, og at ethvert Menneske har sin frie Vilje til at annamme eller forlæste Evangeliet. Var Bidnesbryd om, at Gud har oprejst Profeter i de sidste Dage, ligesom vi have Beretning om, at han har gjort i alle Tidsalbre, naar han har havt et Folk paa Jorden, som han har anerkjendt.

Mødet sluttedes med Sang, og Tak-sigelse af Eldste P. Cronquist.

Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med Sang, og Bøn af Eldste N. Nelson.

Eldste Nils Nilsson omtalte Mandernes Forudtilværelse hos Gud og Menneskenes nærværende Prøvestand, samt bevidnede, at Evangeliet var evigt og er den Plan, som Gud bestemte for Menneskets Frelse, før Jordens Grundvold blev lagt.

Eldste C. E. Thorstensen sagde, at Sandheden synes at være saa tydelig, at ethvert fordomsrit og tænkende Menneske, som besøger vore Morder og hører de Øerdomme, som vi forkynde, burde kunne forstaa den. Ved at sammenligne de Principer, som vi forkynde, med den hellige Skrift, kan Enhver overbevise sig om, at vi prædike det evige Evangelium, hvilket bestaar af Love, bestemte for Menneskelskægtens Saliggjørelse. Taleren bevidnede i Herrens Navn, at Evangeliet var gjen-givet og Kristi Kirke organiseret paa Jorden, samt at ene Myndighed til Evangeliets Love vil bringe fuldkommen Frelse i Gud vor Faders Rige.

Præsident Halgrén omtalte flere Tilsfælde, hvor Gud havde aabenbaret sig for sine Tjenere — Profeterne og Apostlene — i fordums Dage, samt

beviste fra Bibelen Nødvendigheden af fortsat Abenbaring.

Præsident Anderson udtalte sin Tilfredshed med den behagelige Indstillelse, som havde gjort sig gjældende i denne Konference, og bevidnede, at Brødrene havde været vejledte af Guds Aand i deres Bemærkninger. Opmunstrede Alle til at virke med Fver og Interesse for Guds Værks Fremme, og sprede Sandhed, Lys og Kundstab blandt deres Medmennesker, samt raa-dede de Forsamlede til grundigt at

overveje de Principer, som havde været omhandlede.

Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksgelse af Præsident Anderson.

I et Præstedomsmod, som afholdtes Søndags Aften, gav Brødrene Anderson, Thorstenen og Halgrén ud-mærkede Raad til Missionærerne an-gaaende deres Virksomhed i Evangeliets Tjeneste.

N. Nelson,
Striver.

Et Blad fra Naturens Bog.

(Af G. Hartwig.)

Den umaadelige Mangfoldighed af Planter, som bedækker Jordens Over-slade, er et af Skabelsens største Bid-undere. Hvor man vender Øjet hen, hvad enten det er mod Oceanets Strand-bred, eller mod Bjergene helt op til Snegrænsen — overalt tildrage nye Planteformer sig Opmærksomheden.

Tangen lader sine lange, løderagtige Blade bestække af det forbistrømmende Havvand, imedens Lavarterne overtrække Bjergenes Klippeblokke med deres tynde, mangefarvede Lag. Floder og Damme vringle af grønne Traade, Skimmel be-dækker de forraadnende organiske Stof-fer, Træet smuldrer hen i Stov, Kartoflerne og vindruerne oplöses — og alt dette hidrører fra den rafse Udvit-ling og Formelrelse af mikroskopiske Planter.

Et blødt, flojsagtigt Overtræk be-dækker de gamle Træers Bark; der hænger ligeom graat Skæg ned fra deres Grene, og synltende Slængplanter tære paa deres Saft. Blomster af alle Former og Farver prydte Engenes

grønne Tæppe, give den uoverskuelige Hede et venligt Udsigende, volse paa Grushobe og Ruiner, ja oplive endog-saa de sorte Moser.

Med enhver Forandring af Klima og Jordbund kommer der beständig nye Planter tilshyne. Bjerge og Dale have deres karakteristiske Vækster, og Sand, Granit, Kalk og Ler nære hver for sig en ejendommelig Vegetation.

Planterne udmærke sig ikke alene ved en forbausende Mangfoldighed i Henseende til deres ydre Former, men ere ogsaa yderst forskellige, hvad deres Livsværighed og Sammensætningen af deres enkelte Dele angaar.

Der er henrundet Aartusinder, siden de kæmpemæssige Wellingtonier, som løfte deres Top 400 fod i vejret, fremspirede af den californiske Jord-bund, hvorimod en Svamps flygtige Tilværelse kun indskrænker sig til en eneste Sommernat. Vandhaar og Vandhinde i vores Damme bestaa for Størstedelen kun af en grøn Slim, som gaar itu ved den ringeste Ber-

relse, hvormod I bentræ næsten er saa haardt som Jern, og Elsen bens. plantens Frø kappes i Haardhed med det virkelige Elsenben. Det indre Lag af Piaassabapalmens Frugt, de saafaldte Palmenødder (Coquillas), udmaerket sig ligeledes ved en stor Haardhed. Desuden ere Bladstederne oploste i faste, hornagtige Trevler, som ligner Hvalbarder og virkelig en Tidlang gif i Handelen under dette Navn. De anvendes meget til grove Koste, navnlig til Gadefejning.

Hvor overordentlig forstjellige Planterne end kunne være i deres høje Form, kan man dog ikke tvivle om deres nære Slægtstab med hverandre, naar man betragter deres indre Organisation. Bænede med Mikroskopet have Botanikerne opdaget, at enhver Plante bestaaer af en Samling af Celler, luftede Smaarum eller Smaablærer, som oftest dannede af en gjennemsigtig, vandklar Hinde, og det er lykkes deres utrættelige Fagttagelser at paavise den successive Overgang fra denne simple Grundform til alt det Bæv og alle de Trevler og Kar, af hvilke den hele Plantebygning bestaaer.

Cellens Bæg, der let gjennemträges af Fugtighed, optager fra sine Omgivelser flydende Næringsstof, som ved de kemiiske Processer, der bestandig foregaa i dens Indre, forvandleres til nye Stoffer. Dels anvender Cellen disse Stoffer til sine Bægges Næring og Bælst, dels gjemmer den dem i sig til kommende Fornødenheder eller udfiller dem, naar de ere blevne ubrugelige, for istedet deraf at indsuge nye Stoffer.

I dette rastløse Spil af Indsugning, Omdannelse og Uffsondring af Stoffer bestaaer egentlig hele Cellens og dermed ogsaa Plantens Liv; thi denne sidste er hvor stor og uddannet den end kan,

være, dog bestandig kun en Samling af Celler, der ere forenede til en bestemt Form.

Under den fremstridende Bælst antager den oprindelig runde Celle de forstjelligste Former; den strækker sig i Længden, forgrener sig, bliver trækket slad af Nabocellerne eller sammentrækket til en mangekantet Form.

Under alle disse Forandringer kan Cellens Bæg beholde sin oprindelige Tykkelse; men meget ofte foregaar der en lagvis Forlykkelse af dens Bægge.

Aflejringen af disse forlykkede Lag paa Celleveggens Indside foregaar i Reglen ikke ensformig, da de nye Lag aldrig danne en lige thk, overalt sammenhængende Hinde, men ere afbrudte paa forstjellig Maade. Snart vise de sig gjennemborede med smaa Huller, snart med længere Spalster, snart ligne de et Nætwerk, snart et i en Spiral snoet Baand og snart adstilte Ringe.

Cellerne formere sig paa den Maade, at de dele sig ved en Tværvæg, hvor paa hver Halvdel forlænger sig og atter deler sig, eller der danner sig i deres Indre nye Celler, hvorved Modercellen sædvanligvis efterhaanden opløses.

Planternes Bælst bestaaer saaledes i sine væsentligste Grundtræk af en stadig Formersel af Cellerne, hvis Tal paa denne Maade forsøgs i det Utrolige, da der i en Kubiktonne Cellenvæv kan indeholdes over 100 Mill. enkelte Celler.

De laveste Planter — Vandhaar, Alger, Lavarter og Svampe — bestaa kun af Celler eller Cellenvæv, der indbrydes er forbundet paa forstjellig Maade, ja der gives endog Planter paa Vegetationens laveste Trin, som blot bestaa af runde, ovale, kantede, traadformet forlængede eller grenede enkelte Celler. Disse laveste Plantearganismer udmaerket sig især ved en

hurtig Vækst og en uendelig Formerelse. En Svamp (*Phallus foetidus*), skyder paa 55 Minuter tre Tommer højt ivedret og opnaar paa 1½ Time sin fulde Højde af fire Tommer, og i en anden meget hurtig voksende Spamp, Kæmpebovisten, *Bovista gigantea*, danner der sig hvert Minut 20,000 nye Celler, saa at den paa en eneste Nat kan vokse fra et Knappenaalshoved til et anseligt Græskars Størrelse eller derover.

Ogsaa Algerne vokse hurtig; thi *Nereocystis lutkeana*, som danner tætte undersøiske Skove ved Kysterne af det nordlige stille Hav, og som paa 300 Fod lange Stængler bærer en Krone af spalteblade, som opnaar en Længde af 30—40 Fod, er Produktet af en eneste Sommer.

Nogen egentlig Frødannelse finder der ikke Sted hos de lavere Planter; de formere sig enten ved Deling eller ved Sporer — simple Celler, der ofte avles i utrolig Mængde.

Der er saaledes fundet over 10 Mill. Sporer i et eneste Eksemplar af *Reticularia maxima*, en paa Stammerne af føldede Træer voksende Svamp. Hvor umaaeligt stort et Antal Sporer der findes i Kæmpebovisten, kan sluttet af, at de ved et Tryk paa den store Kugle, som denne Svamp danner, undvige som en Røgsky. Alle disse Smålegemer flyve som Støvgran om i Solstraalerne, indtil de finde en passende Jordbund.

Rustsvampen paa Hveden, Kartoffelskygen og Drueskygen, der ligeledes fremkaldes af Svampe, ere almindelig bekjendte Eksempler paa, hvor ødelæggende visse Snyltesvampe kunne blive ved deres rafte Formerelse — dog gienoprette Svampene den Skade, de stiste, ved den betydelige Nytte, de gjøre ved at fremme Oplosningen af forraadnende dyrke og vegetabiliske

Substantier og sætte dem i stand til at gaa over i andre former, der ere stiftede til Optagelse i de levende Organismer. I Modsatning til de lavere Planter bestaa de højere ikke alene af Celler, men tillige af Bastrør og Kar; hine ere forlængede og disse efter Længden sammenmelte Celler, og disse anatomiske Bestanddele danne ved at ordne sig paa forskellig Maade alle Planteorganer — Rod, Stængel, Blade og Blomster.

En af Plantecellens vidunderligste Egenskaber er dens Evne til i sit Indre at frembringe en forbavsende Mangfoldighed af Stoffer. Den optager kun saa Substantier — Vand, Kulhydrat, Ammoniak og nogle i Vand oploste Salte — af Jorden; mere forlanger den ikke for i sit hemmelige Laboratorium at avle Alt, hvad der kan glæde Synet, lugten og Smagen. De prættig farvede Saftter, der give Blomsterne en saa stor Farverigdom, den Bellugt, hvormed de opfylde Luften, det for Øjet saa velgivende Grønne, Gummi, Krydderier, Harpix, Sukker, Stivelse osv. fremstilles alle af Plantecellen af hint ringe Antal Stoffer.

Den ringeste Lavart, det beskedneste Mos, som beklæder den forvitrede Klippeblok, er allerede en vidunderlig Frembringelse, hvorledes skal man da finde Ord for at udtrykke sin Beundring for de Tusinder og atter Tusinder af blomstrende Urter, Buske og Træer, hvis uendelige og maleriske Forskjellighed hører vor Skønhedsans den helligste Tilsfredsstillelse!

Ligesom den nordiske Skald prijer den majestætske Lovhvælung i sin hellige Ege- eller Bogeskov, saaledes prijer den arabiske Sanger sin Daddelepalmes luftige Krone, og Digterne have i alle Lande og til alle Tider kappedes om at besynde deres Hjem-

stavn's frødige Skove og blomstrende
Enge.

Det er intet Spil af Tilfældet,
ingen Virkning af blinde mekaniske

Kræfter, der har smykket Jorden paa
en saa rig og afvekslende Maade og
givet os en saa dyb Sans for Plante-
rigets Skønhed.

Foraarssang.

Mel.: Naar jeg enjom gaar og Tanken dvæler.

Nu Naturen vaagner af sin Øvæle,
Lifligt fløjter hifst den sorte Stær,
Lyftigt tumler sig den muntre Svale,
Hør! nu synger Lustens Fuglehær.

Blomsten spirer frem paa Jordens Flade,
Og Naturen vaagner i sin Pragt,
Engens Blomst og Bogens grønne Blade
Bidne om Gud Faders Skabermagt.

Solen smiler, Morgenduggen blinker,
Binden kruiser smukt det store Hæv,
Rosens Duft os snart imøde vinker,
Spiren volser fra den kolde Grav.

Vi som Kornet lægges ned i Jorden,
Smuldrer hen til Stov i Gravens Skjød;
Men paa Tusindaarets skjønne Morgen
Kalder han, som Dødens Lænker brød.

Hør Naturens underfulde Stemme,
Som det visne, sønderbrudte Siv
Lægges vi i Gravens tauje Gjemme,
Dog vi vaagne vil til evigt Liv.

Fremad Brødre! Frem i Øst det dages,
Svinde maa nu Bintrens kolde Ghys,
Market fly'r, dets Tyrstes Magt borttages,
Dødsstab vige maa for Hæmlens Ghys.

Snart i Evighedens skjønne Sommier
Straaler Jorden i sin Guddoms-Pragt,
Livets Sol vil vække Dødes Slummer,
Dg vi kronet staa, som Gud har sagt.

P. A. Nielsen.

Inndhold.

Joseph Smith en sand Profet ...	225	Konferencemødrene i Norrkøping .	233
Red. Anm.:		Konferencemødrene i Malmø .	235
"J. skulle elske hverandre"	232	Et Blad af Naturens Bog	237
Afløsning og Beskrifelse	233	Foraarssang (Poesi)	240

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Edward H. Andersou, Lorenzensgade 14, 1ste Gal.
Trykt hos J. C. Bording (B. Peterjen).